

Trích Kim Tißn - Chắc khi bạn thấy tôi mong muốn ai đó đem hạnh phúc, thậm chí hạnh phúc đó không phải dành cho bạn, bạn mới hiểu rằng bạn đã yêu người đó thật sự mất rồi...

Và tôi đang nghĩ về chúng, những đứa trẻ không có ngày mai ...

Sau khi ba mất, cuộc đời tôi ghi sang một trang khác, bước chân tôi tiến đến một nơi xa lạ, một con đường mà tôi không và chưa bao giờ nghĩ đến...

Và một lần nữa, đi vào kỳ diệu của đời, nó tôi lên cuộc sống của tôi là những cảm giác kỳ lạ đến vô cùng...

Tôi chưa hề nghĩ rằng tôi - một con bé nghịch ngợm, nhí nhảnh, chơi biết la cà, đùa giỡn gì đó trở thành một điếu gì đó. Hình tượng người con gái xuống đường thấy lòng yêu người, thấy lòng là có choáng ngợp trong ánh hào quang, pha vào đó là chút gì đó áp lực, chút nặng nề, và một chút sợ hãi...

Với tà áo dài, cùng những “bước chân Việt”, tôi xuống đường với trái tim chân thành chỉ vì 1 điếu “Tß QUßC tôi yêu”... thấy cảm động, cũng muôn phần tự hào khi thấy được hình ảnh của

chính mình sao lại đi p đ n v y. Cái đ p ko ph i vì mình đ p, cái đ p mà tôi khó có th đi n t thành i, nó ko gi ng nh ng t m nh tôi v n th ng hay đi ch p cho t cùng b n bè...

Có ng i nói, có i tôi ch vì ham vui, thích “ khoe đ p” nên tôi xu ng đ ng...Tôi bu n... r t bu n. Nh ng ko sao, tôi ko quan tâm, tôi bi t trái tim mình đang đ p theo nh p nào, tôi hi u vì c tôi đang làm có ý nghĩa ra sao, tôi ch c n bi t v y thôi, nghĩ đ n đi u đó thôi. N u đ ý, n u nghĩ đ n i ng i khác nh u quá có i tôi s ko ch u đ c m t.

“Quan tr ng không ph i là nh ng th b n mang theo bên mình, mà là nh ng gì b n đã đóng góp.

Quan tr ng không ph i là nh ng th b n nh n đ c mà là nh ng gì b n đã cho đi.”

R i có ng i nói tôi là ph n đ ng, b t m&n chính quy n nên m i “gây r i tr t t công c ng”, đêm n m c nghĩ v đi u này mà tôi t m t m c i, ch a bao gi nghĩ mình đ c g n cái móc y vào ng i đâu. Ba m t r i, tôi còn c m t gia đình đang ch tôi gánh vác, c nghĩ đ n gi s có cái c nh mà tôi đi tù vì t i “ph n đ ng”, m tôi, bà tôi, em tôi đ ng b v mà nhìn theo b c chân tôi khi b đ a đi thì m t tôi đã b t đ u có th r ng r ng. Tôi sinh ra trên đ t n c này, m nh đ t này nuôi tôi i n khôn, y th mà tôi i đem bán nó, đem bán c linh h n c a mình. Thôi thì m i 22 tu i đã đ c g n t ng cho “danh hi u” đó cũng là 1 đi u hi m có, cũng ko có gì đáng ph i nghĩ ng i, vì nh ng đi u khi n mình b t c i khi mu n khóc.

“Lý trí có th mách b o đi u ta ph i tránh, còn con tim s ch cho ta bi t đi u ph i làm”.

T khi ba m t, tôi ko th nói h t i c m n đ n m i ng i, nh ng s chia s quan tâm y, đ i v i tôi đã tr thành ngu n đ ng l c quá i n, giúp tôi v t qua nh ng đau th ng m t mát kia đ mà ti n b c nh ngày hôm nay. Không gì có th thay th tình con ng i, đi u này luôn là m t bí m t v i nh ng con ng i ko có trái tim...su t...

Sau khi cùng m i ng i tu n hành xong, đã có r t nh u cu c đi n tho i s chia, tâm s cùng tôi, làm cho tôi mu n khóc... t i s y u đuôi c a ng i con gái hay t i cái tình c m kia khi n trái tim tôi không kh i rung lên vì xúc c m!

Và trong đó, có những tâm lòng Việt tôi phải phải xa, quê hương, họ chỉ có thể đổi theo với đất nước, quê hương bởi những trang mạng, các blog cá nhân qua những lời họ nói, tôi cảm nhận thấy sự buồn bã họ nhìn về quê hương mà những xót trong cảm giác, đâu phải ai cũng muốn ra đi, đâu phải ai cũng muốn rời xa nơi chốn rau cứt rễ - quê mà những yêu, đâu phải ai cảm nhận ngoài cũng là bản năng, phải không? Riêng tôi cho là vậy.

Hãy hỏi tôi, họ có thể giúp gì cho cuộc tuôn hành của chúng tôi? Thuyết họ muốn làm một điều gì đó cho đất nước, có người họ hỏi tôi rằng, có thể nhờ tôi mua 100 cái áo với biếu tặng cho Trung Quốc để gửi tặng mọi người có được không? Hay là họ có thể làm điều gì đó để giúp mọi người tuôn hành. Không! Tôi đã trả lời họ vậy. Không phải vì tôi coi những tâm lòng của họ, tôi thấy sự cảm kích họ... Vì những người xuống đường tuôn hành ai cũng là người khá giả mà vì đây là 1 cuộc tuôn hành trong sáng, chúng tôi không muốn để những người không có trái tim đem nó ra bôi nhọ, chôn vùi những tâm lòng yêu nước, chúng tôi chỉ muốn thấy hiên lòng yêu nước của mình một cách đôn thuôn nhất, dù có vất vả, có mất mặt, những niềm hạnh phúc sẽ tồn tại mãi mãi trong hàng triệu trái tim.

Không những vậy có những người họ còn quan tâm, muốn chia sẻ với hoàn cảnh của gia đình tôi, họ khi nào tôi xúc động vô cùng, mặc dù gia đình tôi khá giả, và tôi thì ai cũng cần và ai cũng thiêu những hiên thì cũng không thể được vì tôi đã tham gia tuôn hành. Đã là một thanh niên, sinh viên xuống đường yêu nước thì tôi không thể nhún nhường được. Không biết cách nghĩ của tôi như vậy liệu có đúng không? Có quá nâng cao mình? hay quá đặt nặng với điều chẳng? Những thuyết là tôi thấy sự, sự cá nhân mình sẽ làm nên những khác.

Trong tình hình tôi biết đến một hoàn cảnh đáng thương khác của gia đình chị Nguyễn Thị Li&u Ch&ng M&, Hà Tây. Chị là công nhân nhà máy xây dựng để biết Giai Đ&c, một công ty do người Trung Quốc làm chủ, chị đi làm với mức lương 1,3 triệu đồng/tháng, bữa cơm của gia đình chị ngon nhất cũng chỉ là cá kho với trứng. Một tay người phải đáng thương ấy phải gánh vác một đời gia đình, chị ngậm ngùi bởi chị có màu da cam, không được bình thường và hoàn toàn không có khả năng lao động, mẹ già đã 80 tuổi, 2 đứa con chị cũng lớn cũng chỉ tròn 10 tuổi (1 đứa 6 tuổi và 1 đứa 4 tuổi), cái tuổi còn chưa biết đánh vần, lại thêm cô e gái chị cũng bị chị có màu da cam. Vậy mà, chị vì chị cùng 1 số các công nhân khác của nhà máy đình công để mong tăng 1 bữa ăn trưa thêm 5 000 đồng nữa (đang là 10 nghìn tăng lên 15 nghìn thôi) mà chị phải chịu, còn 1 số người khác bị thương. Sau khi giết chết, người ta nói đó là tai nạn khi lưu hành giao thông. Công ty Giai Đ&c để họ trách nhiệm cho nhân viên bỏ về Lê Tuấn Minh, kẻ đã lao c& xe t&i vào đoàn người đang đứng trong công ty. Đến nay, Lê Tuấn Minh có lẽ cũng chỉ đi tù vì vi phạm an toàn giao thông, còn số phận của gia đình chị sẽ đi về đâu? Hai đứa nhà chị biết sẽ ra sao... “mà cô không làm ai”, đau thương một mất biết bao người, từng lại, cuộc đời của chúng sẽ đi về đâu, ngày mai của các em? Ngày mai của các em còn có hay không?

Viết Nam quê hàng tôi: Núi có núi như ng đá a tr không có ngày mai

Tác Giả: Tr&nh Kim Ti&n

Thứ Sáu, 29 Tháng 7 Năm 2011 11:52

Ôi! Nh&ng đ&a tr& không có ngày mai.

Vòng tay ai ôm lấy đôi vai, ai ru em trong nh&ng đêm đông lạnh bu&t, tê tái lòng cho số đ&n đau...

Hãy dành t&m lòng c&a m&i ng& i đ&n với các đ&a tr& đáng th&ng. Xin hãy c&u lấy cu&c đ&i 2 đ&a nh&, đem lại cho các em h&i &m c&a tình ng& i, b&o vệ tâm hồn non n&t c&a tr& th&.

M&i ng& i có thể liên hệ trực tiếp đ&n gia đình ch&:

Nguyễn Văn Tám - thôn Tiên Ti&n, xã Tân Ti&n, huyện Ch&ng M&, Hà N&i

S& đ&n thoại: (84)1668699199.

Hôm có thể đ&i sau khi chúng tôi nh&n đ&c số &ng h& c&a 1 số ng& i quen, số t& ch&c 1 bu&i đ&n thăm gia đình ch& Li&u và số l&p 1 số t&t ki&m đ&ng tên ng& i nhà ch&. Sau đó m&i số &ng h& m&i ng& i có thể trực tiếp chuy&n vào tài kho&n đó.

C&u mong lũ tr& số tìm đ&c số thanh th&n và yên bình trong m&t th& gi&i có núi u đi&u mà chúng không th& hi&u đ&c nó.